

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 331/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	J. K. A. K. (1)	Punkt I aktu oskarżenia (punkt I wyroku).	
	J. K.	Punkt II aktu oskarżenia (punkt II wyroku).	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>1. w dniu 20 stycznia 2019 r. około godz. 2:15 przed lokalem (...) przy ul. (...) w O. J. K. i A. K. (1) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali pobicia Ł. S. w ten sposób, że uderzali go rękoma i kopali nogami po głowie oraz całym ciele.</p> <p>2. oskarżeni powyższym działaniem narazili pokrzywdzonego Ł. S. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.</p> <p>3. w następstwie pobicia pokrzywdzony mężczyzna doznał obrażeń w postaci: stłuczenia, rany wargi i otarć naskórka twarzy, złamania kości nosa, podejrzenia złamania ściany zatoki czołowej lewej, złamania II i III kości śródstopia z przemieszczeniem odłamów, złamania podstawy IV kości śródstopia, naruszających czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni.</p> <p>4. Oskarżeni działali publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego.</p> <p>5. Oskarżony A. K. (1) bezpośrednio po zajściu oddalił się z miejsca zdarzenia, nie czekając</p>	<p>a/zeznania świadków: pokrzywdzonego Ł. S.</p> <p>b/pokrzywdzonego J. M.</p> <p>c/A. D.</p> <p>d/R. B. (1)</p> <p>e/P. T.</p> <p>f/D. F.</p> <p>g/K. D. (1)</p> <p>h/A. L.</p> <p>i/K. K.</p> <p>j/G. D.</p> <p>k/M. D.</p> <p>l/B. D.</p> <p>m/R. T.</p> <p>n/D. P. (1)</p> <p>ń/N. G.</p> <p>o/K. Z.</p> <p>ó/P. F.</p> <p>p/K. D. (2)</p> <p>r/T. M.</p> <p>s/Ł. L.</p> <p>ś/Protokół oględzin miejsca wraz z dok. fotograficzną, nośnikiem CD i śladami</p> <p>t/Protokół oględzin osoby wraz z dok. fotograficzną i nośnikiem CD</p>	<p>k. 42v. – 43, k. 173 – 174, k. 282v. – 285;</p> <p>k. 33v. – 34, k. 65v., k. k. 285v. – 288v.;</p> <p>k. 75v. – 76; k. 319 – 321;</p> <p>k. 78v. – 79; k. 321 – 322v.;</p> <p>k. 81v. – 82, k. 322v. – 323;</p> <p>k. 73v., k. 288v. – 289;</p> <p>k. 37v., k. 56v., k. 289 – 290;</p> <p>k. 39v., k. 175v., k. 290 – 291;</p> <p>k. 63v., k. 291 – 292;</p> <p>k. 59 – 60, k. 317 – 318;</p> <p>k. 52v. – 53, k. 318 – 319;</p> <p>k. 87v. – 88v., 323v. – 324;</p> <p>k. 124v. – 125, k. 324 – 325;</p> <p>k. 84v. – 85, k. 360v. – 361;</p> <p>k. 108v. – 109, 361 – 362;</p> <p>k. 120v., k. 362 – 362v.;</p> <p>k. 363 – 364;</p> <p>k. 365 – 365v.;</p> <p>k. 365v. – 366;</p> <p>k. 366 – 366v.;</p> <p>k. 5 – 16;</p> <p>k. 18 – 25, 46 – 49. 94 – 98, 102 – 107, 147 – 152;</p>	

na przyjazd służb. Do szybkiego oddalenia się z terenu dyskoteki (...) motywował go również oskarżony J. K..	u/Protokół zatrzymania rzeczy wraz z dok. fotograficzną i nośnikiem CD	k. 26 – 32; k. 68 – 70; k. 71 – 72;
6. Oskarżony A. K. (1) w wyniku zajścia doznał rozcięcia ucha, krwawił. Mężczyzna dobrowolnie udał się po pomoc medyczną dopiero do Szpitala w E. na oddział (...) Szpital w E.. Odmówił przyjęcia do Szpitala.	w/Pismo z (...) Urzędu Wojewódzkiego w O. wraz z nośnikiem CD y/Pismo z Wojewódzkiej (...) wraz z nośnikiem CD z/Protokół oględzin rzeczy ż/Zdjęcia z portalu facebook użytkownia A. A.	k. 111 – 112, k. 139 – 140; k. 114 – 119; k. 123; k. 137 – 138; k. 145 – 146; k. 153 – 153a;
7. Bezpośrednio przed zdarzeniem pokrzywdzony Ł. S. w towarzystwie (...) opuścił lokal (...) i zmierzał już do wynajmowanego przez siebie pokoju, mieszczącego się w tym samym budynku co dyskoteka. Zdążył już nawet przygotować sobie klucze do otworzenia drzwi i wówczas został przez oskarżonych napadnięty. Napastnicy wyszli za nim z lokalu (...) i pobili, zanim pokrzywdzony zdążył wejść do wynajmowanego przez siebie pokoju. J. M. próbował udzielić pokrzywdzonemu wsparcia.	aa/Wykaz dowodów rzeczowych bb/Dokumentacja medyczna z leczenia szpitalnego cc/Karta odmowy przyjęcia do szpitala dd/Protokół pobrania materiału porównawczego ee/Pismo z O. wraz z nośnikiem CD ff/Tablica pogładowa gg/Protokół okazania wizerunku gg/Dane PESEL hh/Karta K. ii/Wyrok Sądu	k. 166 – 167; k. 168 – 170; k. 171 – 172, k. 173 – 174; k. 184 – 186, k. 187 – 189; k. 206 – 207, k. 208, k. 334, k. 371 – 372; k. 214 – 218, k. 222 – 223; k. 227; k. 273; k. 274; k. 275 – 276; k. 278; k. 279; k. 330 – 331;
8. Oskarżeni znali się wcześniej. Byli widziani jak razem jeździli samochodem. W trakcie dyskoteki A. K. (1) dużo czasu spędzał w towarzystwie (...) i drugiego ochroniarza. Mężczyźni stali razem, rozmawiali. A. K.	jj/Protokół zapoznania z materiałami dochodzenia kk/Zaświadczenie o uczestnictwie w zawodach sportowych ll/Zaświadczenie o zatrudnieniu pokrzywdzonego	k. 347; k. 378 – 379; k. 381 – 381v.; k. 156 – 157, k. 159; k. 272;

(1) kpił ochroniarzom napoje energetyczne. Przez znaczną część klientów dyskoteki A. K. (1) był mylnie postrzegany jako trzecia osoba z ochrony.

9. Ostatnio oskarżeni A. K. (1) i J. K. zostali pozbawieni wolności w innej sprawie, albowiem toczy się przeciwko nim postępowanie karne przygotowawcze pod nadzorem Prokuratury Okręgowej w Suwałkach o udział w zorganizowanej grupie przestępczej, tj. o czynny z art. 258 § 1 kk w zw. z art. 204 § 2 kk i inne. Trwały czynności w celu dokonania zabezpieczenia na majątku A. K. (1) kwoty pieniężnej w wysokości 89.340 zł. Nie zostało jeszcze wydane prawomocne postanowienie w tej sprawie. Wcześniejsze postanowienie Prokuratora w tym zakresie zostało uchylone przez Sąd. Zaś na mieniu J. K. podjęto próbę zabezpieczenia w tamtej sprawie pieniędzy w kwocie 1.640 zł oraz samochodu marki M. (...) o wartości ok. 51.446 zł.

10. Oskarżony J. K. w inkryminowanym okresie pełnił w lokalu (...) rolę osoby odpowiedzialnej za utrzymanie porządku i bezpieczeństwa (przez klientów baru był zaś postrzegany jako sensu stricto pracownik

mm/Faktura

nn/Materiał poglądowy

oo/Oświadczenie o opłacie za czynsz

óó/Informacja z NOE – SAD

pp/Informacja z Prokuratury Okręgowej w Suwałkach

rr/Sprawozdanie S. Lekarskie wraz z Opinią

ss/Umowa Zlecenia Prowadzenia Sprawy

śś/Opinia lekarska

tt/Dokumentacja medyczna dotycząca leczenia Ł. S.

ochrony). Z kolei A. K. (1) był w tym dniu jedynie klientem lokalu.

11. A. K. (1) rozpoznał tego wieczoru w pokrzywdzonym Ł. S. osobę, z którą miał mieć w przeszłości, ok. 5 lat wstecz, zatarg na innej dyskotecie, w O..

12. A. K. (1) w związku z powyższym jeszcze przed pobicie pokrzywdzonego prowokował go i osoby z jego otoczenia do bójki. Przewrócił np. szklankę ze słomkami z baru, wskazując barmance, że uczynił to Ł. S.. J. K. również zachęcał Ł. S. do spróbowania swoich sił w pojedynku na tzw. „solo”, tj. w bójce jeden na jeden.

13. Ł. S. nie ulegał tym prowokacjom, nie szukał kłopotów. Miał świadomość, że był żołnierzem i nie chciał stracić posady w wojsku oraz praw do szybszej emerytury.

14. Ł. S. wynajmował u właściciela lokalu A. L. pokój, znajdujący się w tym samym budynku co dyskoteka (...).

15. Pokrzywdzony Ł. S. przed zdarzeniem brał aktywny udział w zawodach sportowych – turniejach piłki nożnej w charakterze bramkarza.

16. Pokrzywdzony Ł. S. zatrudniony był w JW. (...) na stanowisku żołnierz

<p>zawodowy z kontraktem do dnia 30.06.2022 r.</p> <p>17. Pokrzywdzony w wyniku zdarzenia poniósł szkodę na kwotę 4.628 zł, w tym m.in. związane z kosztami leczenia, zakupem leków, kuli łokciowej (...) 2, dojazdami do lekarzy i rehabilitację, utraconym zarobkiem w pracy w związku z okresem zwolnienia lekarskiego. Doznał również krzywdy w związku z zajęciem, a z przykrymi konsekwencjami pobicia mierzył się nadal, do dnia orzekania w niniejszej sprawie.</p>			
<p>1. W dniu 20 stycznia 2019 r. około godz. 2:15 przed lokalem (...) przy ul. (...) w O., nieustalona bliżej osoba dokonała uszkodzenia ciała J. M., w ten sposób, że zadawała mu uderzenia rękoma po głowie i kopnięcia nogami po ciele.</p> <p>2. J. M. doznał w wyniku powyższego obrażeń w postaci stłuczenia i rany wargi dolnej od strony wewnętrznej, co stanowiło naruszenia czynności narządu jego ciała na okres poniżej 7 dni.</p> <p>3. J. M. doznał powyższych obrażeń, albowiem widząc, jak dwie inne osoby dokonują pobicia jego znajomego Ł. S., próbował ochronić go</p>	<p>a/zeznania świadków: pokrzywdzonego Ł. S.</p> <p>b/pokrzywdzonego J. M.</p> <p>c/A. D.</p> <p>d/R. B. (1)</p> <p>e/P. T.</p> <p>f/D. F.</p> <p>g/K. D. (1)</p> <p>h/A. L.</p> <p>i/K. K.</p> <p>j/G. D.</p> <p>k/M. D.</p> <p>l/B. D.</p> <p>m/R. T.</p> <p>n/D. P. (1)</p> <p>ń/N. G.</p>	<p>k. 42v. – 43, k. 173 – 174, k. 282v. – 285;</p> <p>k. 33v. – 34, k. 65v., k. k. 285v. – 288v.;</p> <p>k. 75v. – 76; k. 319 – 321;</p> <p>k. 78v. – 79; k. 321 – 322v.;</p> <p>k. 81v. – 82, k. 322v. – 323;</p> <p>k. 73v., k. 288v. – 289;</p> <p>k. 37v., k. 56v., k. 289 – 290;</p> <p>k. 39v., k. 175v., k. 290 – 291;</p> <p>k. 63v., k. 291 – 292;</p> <p>k. 59 – 60, k. 317 – 318;</p> <p>k. 52v. – 53, k. 318 – 319;</p> <p>k. 87v. – 88v., 323v. – 324;</p>	

przed napaścią, wstawił się za pokrzywdzonym Ł. S..	o/K. Z.	k. 124v. – 125, k. 324 – 325;	
4. J. M. nie był w stanie określić, kto dokładnie zadawał mu ciosy, a w ślad za tym i precyzyjnie określić w jaki sposób doznał stwierdzonych obrażeń.	ó/P. F.	k. 84v. – 85, k. 360v. – 361;	
	p/K. D. (2)	k. 108v. – 109, 361 – 362;	
	r/T. M.	k. 120v., k. 362 – 362v.;	
	s/Ł. L.	k. 363 – 364;	
5. Nie było innych świadków zdarzenia, które potrafiły określić sprawcę obrażeń pokrzywdzonego J. M..	ś/Protokół oględzin osoby wraz z dok. fotograficzną i nośnikiem CD	k. 365 – 365v.;	
	t/Protokół zatrzymania rzeczy wraz z dok. fotograficzną i nośnikiem CD	k. 365v. – 366;	
	u/ Opinia lekarska	k. 366 – 366v.;	
		k. 18 – 25, 46 – 49. 94 – 98, 102 – 107, 147 – 152;	
		k. 26 – 32;	
		k. 159;	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	J. K. A. K. (1)	Punkt I aktu oskarżenia (punkt I wyroku).	
2.	J. K.	Punkt II aktu oskarżenia (punkt II wyroku).	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1. W dniu 20 stycznia 2019 r. około godz. 2:15 przed lokalem (...) przy ul. (...) w O. to Ł. S. i	a/wyjaśnienia oskarżonego J. K. b/wyjaśnienia A. K. (1)	k. 192v. – 193, k. 225v., k. 281v.;	

<p>J. M. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali napaści i pobicia A. K. (1), a A. K. (1) jedynie się bronił przed tą napaścią.</p> <p>2. J. K. nie uczestniczył aktywnie w pobiciu Ł. S., był wówczas w środku lokalu (...).</p> <p>3. To Ł. S. przez całą dyskotekę prowokował swoim zachowaniem A. K. (1) do bójki, zaczepiał go.</p> <p>4. J. K. i A. K. (1) nie znali się wcześniej, a tego dnia na dyskotecę zachowywali się względem siebie w sposób neutralny.</p> <p>5. A. K. (1) pomagał się bronić w bójce nieznanemu mężczyźnie, wysoki i łysej, krępej budowy ciała, dobrze zbudowany, ale nie był to J. K..</p> <p>6. Osobą wspierającą A. K. (1) podczas bójki była bliżej nieokreślona osoba, określana przez K. G. (1) mianem „manager lokalu”, zajmująca się działalnością sportową lub budowlaną na terenie O..</p>	<p>c/zeznania K. G. (2)</p>	<p>k. 200 – 200av.k. 281v. – 282;</p> <p>k. 91v. – 92, k. 364 – 364v.;</p>	
<p>To J. K. w dniu 20 stycznia 2019 r. około godz. 2:15 przed lokalem (...) przy ul. (...) w O., dokonał uszkodzenia ciała J. M., w ten sposób, że zadawał mu uderzenia rękoma po głowie i kopnięcia nogami po ciele czym spowodował u niego obrażenia w postaci stłuczenia i rany</p>	<p>a/Zeznania pokrzywdzonego J. M.</p>	<p>k. 33v. – 34, k. 65v., k. k. 285v. – 288v.;</p>	

wargi dolnej od strony wewnętrznej.			
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.	<p>Zeznania świadków (pkt a - s)</p> <p>Pozostałe, poza - osobowe źródła dowodowe (pkt s - tt)</p>	<p>Sąd dał wiarę wskazanym świadkom, albowiem nie dopatrył się w ich zeznaniach z urzędu okoliczności tego rodzaju, że pozwalały poddać w wątpliwość złożone w sprawie zeznania. Świadkowie podali to jedynie, co zdołali zaobserwować i zapamiętać, każdy ze swojej perspektywy obserwacyjnej. W tym miejscu sąd pragnie jedynie podkreślić, że pokrzywdzeni Ł. S. i J. M. po incydencie zachowywali się spontanicznie i bez jakiegokolwiek ukartowania zeznań. Przystąpili do wzywania osób do pomocy w opatrywaniu obrażeń. Na miejsce została wezwana policja i karetka pogotowia. Ich depozycje były konsekwentne, stanowcze i spójne. Zdarzenie miało charakter dynamiczny, mężczyźni zostali zaatakowani z zaskoczenia, co również tłumaczy pewne luku czy wątpliwości z ich</p>	

zeznaniach. Nie mniej w głównych kwestiach od początku przytaczali ten sam stan faktyczny – to oni zostali napadnięci po opuszczeniu lokalu (...), kiedy to już zmierzali do swoich miejsc zamieszkania. J. M. miał wprawdzie wątpliwości i nie potrafił wskazać kto dokładnie zadał mu ciosy, ale od samego początku i wprost wskazywał, że udział w pobiciu Ł. S. brali udział dwaj oskarżeni: J. K. i A. K. (1). Rozpoznał również te osoby jednoznacznie jako napastników na tablicach poglądowych. A. D. i R. B. (2), tj. osoby które na miejscu zdarzenia pojawiły się jako pierwsze, potwierdziły, że na miejscu zdarzenia był również obecny oskarżony J. K.. Dopiero po tym ten oskarżony miał czas aby wrócić do lokalu i wykonywać dalej obowiązki ochroniarza. Wejście do lokalu i miejsce pobicia pozostawały w krótkiej odległości i oskarżony miał czas, aby wrócić do środka, zanim kolejni klienci zaczęli wychodzić na zewnątrz, aby zorientować się w tym, co się stało. A. D. i R. B. (2) potwierdzili, że A. K. (1) stał zaś nad pokrzywdzonym Ł. S. i wyzywał go. N. G. słyszała, jak po wszystkim J. K. zachęcał A. K. (1) do opuszczenia terenu dyskoteki, jeszcze przed przyjazdem służb.

Pozostali świadkowie nie byli naocznymi obserwatorami pobicia, nie mniej podawali na okoliczności poboczne, które również dały podstawy do ustalenia poszczególnych faktów. Świadkowie potwierdzili np., że to A. K. (1) był tego wieczoru w lokalu (...) osobą konfliktową, prowokującą swoim zachowaniem pokrzywdzonego Ł. S. do bójki. Wskazani świadkowie potwierdzili ponadto, że A. K. (1) i J. K. sprawili wrażenie osób dobrze się znających, do tego stopnia, że A. K. (1) przez część klientów baru był nawet postrzegany jako trzeci ochroniarz, a nie klient. Funkcjonariusze policji (ó – s) podali na okoliczności związane z podejmowanymi czynnościami zawodowymi przy obsłudze tej interwencji. Nie mieli interesu w tym, aby podawać nieprawdziwie.

Sąd dał wiarę zgromadzonym w sprawie dokumentom zarówno co do treści, jak i ich cech zewnętrznych. Dokumenty nie budziły zastrzeżeń. Stwierdzały to jedynie, co zostało w nich zapisane. Zostały one bowiem sporządzone przez uprawnione organy lub osoby w ramach ich kompetencji. Zakres odniesionych przez

		<p>pokrzywdzonego Ł. S. obrażeń wynikał wprost z opinii lekarskiej i dokumentacji medycznej.</p>	
	<p>Zeznania świadków (pkt a - s) Pozostałe, poza - osobowe źródła dowodowe (pkt ś - u)</p>	<p>Sąd dał wiarę wskazanym świadkom, z tych samych przyczyn, co powyżej. Z tą różnicą, że w tym przypadku żaden z dowodów nie wskazywał wprost i jednoznacznie, kto dokonał stwierdzonych u pokrzywdzonego J. M. obrażeń. Sam zainteresowany J. M. nie potrafił wskazać, kto go uderzył. Widział dokładnie, kto dokonał pobicia Ł. S., ale nie potrafił jednoznacznie i kategorycznie określić kto był natomiast sprawcą obrażeń mu zadanych. Żaden z innych świadków również tego nie zaobserwował. Świadkowie podawali prawdziwie, ale żaden nie zaobserwował dokładnie przebiegu zdarzenia.</p> <p>Sąd dał wiarę zgromadzonym w sprawie dokumentom zarówno co do treści, jak i ich cech zewnętrznych. Dokumenty nie budziły zastrzeżeń. Stwierdzały to jedynie, co zostało w nich zapisane. Zostały one bowiem sporządzone przez uprawnione organy lub osoby w ramach ich kompetencji. Zakres odniesionych przez pokrzywdzonego J. M. obrażeń wynikał wprost</p>	

		z opinii lekarskiej (k. 159). Nie mniej dowodził jedynie zakresu doznanych obrażeń, a nie co do sprawy tych obrażeń.	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.	Wyjaśnienia oskarżonych i zeznania K. G. (2) (a – c)	W sprawie zgromadzono na tyle przekonywujące dowody, że dyskredytowały one linię obrony oskarżonych. Pokrzywdzony J. M. potwierdził, że to J. K. i A. K. (1) czynnie uczestniczyli w pobiciu Ł. S., A. D. i R. B. (2) potwierdzili, wbrew stanowisku oskarżonego J. K., że był on obecny na miejscu zdarzenia bezpośrednio po pobiciu. Oskarżeni podawali zaś niejednolicie i niekonsekwentnie. Wersja A. K. (1) ewoluowała. Wbrew zapewnieniom oskarżonych materiał dowodowy wykazał, że oskarżeni mężczyźni znali się wcześniej i utrzymywali ze sobą wzajemne relacje. Mężczyźni próbowali jedynie wykreować taki obraz rzeczy, że się nie znali, tak aby	

nie było wspólnego mianownika łączącego ich wspólne działanie przy tej sprawie. Wystarczy tylko podkreślić, że w początkowej fazie postępowania występowały w ogóle problemy z ustaleniem tożsamości A. K. (1). K. G. (2) podawał, że stał z nimi mężczyzna o imieniu (...). K. G. (2) i J. K. od samego początku zatem starali się wykazać, że nie znali oskarżonego A. K. (1) i wytworzyć przed organami postępowania mylne wyobrażenie, że był to zupełnie nieznanymi im i obcy mężczyzna. Inną kwestią świadcząca wbrew tym twierdzeniom, była okoliczność, że A. K. (1) postrzegany był przez otoczenie tego wieczoru na osobę na tyle zaznajomioną z ochroniarzami, że sam był stawiany przez większość klientów w roli trzeciego ochroniarza. Na marginesie należy wskazać, że w innej sprawie obaj oskarżeni mężczyźni zostali zatrzymani za udział w zorganizowanej grupie przestępczej, co w sposób pośredni również potwierdza więzy tej znajomości i kryminogennych podstaw jej istnienia. Osoby występujące w tego typu organizacjach nie są sobie przypadkowe. Z relacji świadków wynikało wprost, że J. K., A. K. (1) i K. G. (2) tego wieczoru

trzymali się razem. Wszyscy trzej, podając w realiach niniejszej sprawy, zdradzali wyraźną niechęć do pokrzywdzonego Ł. S.. Mieli bowiem uzasadniony interes w tym, aby podawać w sprawie w sposób nieprawdziwy, prowadzący do uwolnienia od odpowiedzialności karnej oskarżonych. K. G. (2) miał mu nawet za złe, że ten poskarżył się na ochronę do właściciela lokalu, a jednocześnie osoby u której wynajmował pokój. Wbrew twierdzeniom tych osób, inni klienci dyskoteki potwierdzili, że to jednak A. K. (1) był tej nocy stroną prowokującą pokrzywdzonego i jego otoczenie do bójki, chodził i co jakiś czas czepiał się do pokrzywdzonego. Świadek K. G. (2) podawał nawet na okoliczności, na które nie wyjaśniał żaden z oskarżonych ani nie podawał żaden inny świadek. Zeznał, że na miejscu pobicia była jeszcze jedna osoba określana mianem „managera lokalu”, która miała uczestniczyć w tym zdarzeniu. Świadek ponadto zaprzeczył, że był tego dnia w czerwonej kurtce i dopiero przyznał ten fakt po okazaniu mu przez przewodniczącego składu orzekającego zdjęcia z oględzin osoby. Świadek ten zatem niewątpliwie podawał przez całe postępowanie w sposób

nieszczery, mało wiarygodny. Z tych wszystkich przyczyn, z uwagi na łączące wszystkich trzech mężczyzn więzi znajomości ich twierdzenia zostały uznane za nie mogące stanowić podstaw do miarodajnych ustaleń faktów w sprawie. Ponadto, wynikał z tego fakt, że oskarżeni mieli motyw, aby wspólnie i w porozumieniu dokonać pobicia pokrzywdzonego. Istotnym było, że do pobicia doszło przed samym wejściem do wynajmowanego przez pokrzywdzonego pokoju. Powyższe dowodziło, że pokrzywdzony był już w zasadzie blisko swojego miejsca zamieszkania, kiedy został napadnięty. O ile jego obecność w tym miejscu miała logiczne uzasadnienie, o tyle obecność J. K. i A. K. (1) już nie. Byli tam, albowiem dokonali napaści na pokrzywdzonego. Sąd miał również na uwadze, że dając wiarę wyjaśnieniom oskarżonych musiałby jednocześnie odmówić wiary zeznaniom pokrzywdzonych i świadczących na ich korzyść świadkom. Przy czym obaj pokrzywdzeni cieszyli się nieposzlakowaną opinią, byli żołnierzami wojska polskiego, natomiast J. K. osobą skazywaną w przeszłości za inne pobicia. I z tych przyczyn również

		<p>to wersja podawana przez pokrzywdzonych była bardziej prawdopodobna, zasługiwała na wiarę. Zakres wzajemnych obrażeń i zachowanie osób już po samym zdarzeniu również nie pozostawiały w ocenie Sądu wątpliwości, kto w tej sprawie występował w roli napastnika, agresora, a kto w roli osób pokrzywdzonych. A. K. (1) nie zachowywał się jak typowa ofiara przestępstwa, zbiegł z miejsca zdarzenia jeszcze przed przyjazdem służb, do czego zresztą w świetle relacji świadków był motywowany przez współoskarżonego J. K. (k. 361v.).</p>	
	<p>a/Zeznania pokrzywdzonego J. M.</p>	<p>J. M. nie potrafił wskazać, kto go faktycznie uderzył. Widział dokładnie, kto dokonał pobicia Ł. S., ale nie potrafił jednoznacznie i kategorycznie określić kto był natomiast sprawcą zadanych mu obrażeń. Żaden z innych świadków również tego nie zaobserwował. Powyższe przeczyło tezie, że to J. K. był sprawcą zarzuconego mu czynu. Równie dobrze mógł to być A. K. (1) lub jeszcze inna, nieokreślona bliżej osoba trzecia.</p>	
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			

	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	1.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		J. K. A. K. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
W ocenie Sądu w ramach zarzuconego współoskarżonym J. K. i A. K. (1) czynu należało przyjąć kwalifikację prawną wyłącznie z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk, a nie jak wskazywał oskarżyciel publiczny z art. 158 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 57a § 1 kk. Przepis art. 158 § 1 kk określa bowiem odpowiedzialność za czyn, którym według tego przepisu jest udział w bójce lub pobiciu, w którym naraża się człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie			

skutku określonego w art. 156 § 1 lub w art. 157 § 1. Oprócz opisanego w art. 156 kk ciężkiego uszczerbku na zdrowiu ustawodawca wyodrębnia "inny" uszczerbek, który dzieli się na "średni" i "lekki". Średni albo lekki uszczerbek na zdrowiu determinowany jest czasem trwania naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia pokrzywdzonego, a nie czasem niezdolności do pracy, który może być dłuższy lub krótszy. Istotne zatem jest jedynie ustalenie, czy uszkodzony narząd pozbawiony był zdolności do normalnego działania przez okres do 7 dni, czy też przez okres dłuższy, albo przez jaki czas występowały zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu zarówno w charakterze fizycznym, jak i psychicznym.

Określony w art. 157 § 1 skutek musi być objęty winą umyślną sprawcy, co wymaga ustalenia, iż chciał on spowodować albo godził się ze spowodowaniem poważniejszego uszczerbku, naruszającego czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia na okres dłuższy niż 7 dni. Można o tym wnioskować na podstawie intensywności siły fizycznej, użytych środków, umiejscowienia

ciosów zadanych
pokrzywdzonemu itp.

Z ustalonych przez Sąd
okoliczności faktycznych
wynikało, iż działanie
oskarżonych w sprawie
mężczyzn nosiło znamiona
współsprawstwa.

Konstytutywnymi
elementami
współsprawstwa są:
wspólne wykonanie czynu
zabronionego oraz
porozumienie dotyczące
wspólnego jego
wykonania. Należy
podkreślić, że
porozumienie pomiędzy
sprawcami przestępstwa
może mieć nie tylko
charakter wyraźny, ale
również konkludentny.
Trafnie podkreśla Sąd
Najwyższy, że „ustawa
nie wprowadza żadnych
dodatkowych warunków
dotyczących formy
porozumienia. Może do
niego dojść nawet w
sposób
dorozumiany” (vide wyrok
Sądu Najwyższego z dnia
12.12.2002r., III KKN
371/00, Prok. i Pr.
2003, z. 7-8, poz. 2;
wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 15 maja 2001r.,
V KKN 730/98, OSNPK
2001, z. 10, poz. 1).
O porozumieniu można
mówić zarówno wówczas,
gdy „sprawcy wspólnie
realizują wcześniej
ustalone przedsięwzięcie,
jak i wtedy, gdy
wcześniej ustaleń takich
nie podejmowali, a i
tak wspólnie realizują
znamiona czynu

przestępnego”, mając świadomość wspólnego działania (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12.07.2000r., II Aka 122/00, Prok. i Pr. 2001, z. 5, poz. 25). Tego rodzaju porozumienie istniało pomiędzy oskarżonymi mężczyznami realizującymi wspólnie znamiona przestępstwa z 158 § 1 kk.

W związku z powyższymi ustaleniami, w ocenie Sądu wina oskarżonych w zakresie popełnienia czynu z art. 158 § 1 kk, zarzucanego im w akcie oskarżenia czynu nie budziła najmniejszych wątpliwości.

Z kolei zgodnie z art. 115 § 21 kk występkiem o charakterze chuligańskim jest występki polegający na umyślnym zamachu na zdrowie, na wolność, na cześć lub nietykalność cielesną, na bezpieczeństwo powszechne, na działalność instytucji państwowych lub samorządu terytorialnego, na porządek publiczny albo na umyślnym niszczeniu, uszkodzeniu lub czynieniu niezdatną do użytku cudzej rzeczy, jeżeli sprawca działa publicznie i bez powodu albo z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego. Działanie jest podjęte publicznie jeżeli następuje

w takich warunkach – dotyczących zwłaszcza miejsca i okoliczności – że jest lub może być ono spostrzeżone przez nie dającą się określić liczbę bliżej niezidentyfikowanych osób i z pewnością te kryteria spełnia teren, na jakim w tamtych okolicznościach miał miejsce czyn oskarżonego. Działanie „z oczywiście błahego powodu” to takie, które pozostaje w oczywistej nieadekwatności reakcji sprawcy do przyczyny zewnętrznej lub w sytuacji, gdy cel działania sprawcy nie dawał podstaw do usprawiedliwienia drastyczności środków podjętych dla jego osiągnięcia. Reakcja oskarżonych w postaci agresywnego napadu na Ł. S., w okolicznościach tej sprawy, była niezasadna i nawet gdyby przyjąć, że w przeszłości w rzeczywistości pomiędzy pokrzywdzonym, a A. K. (1) zaistniało jakieś nieporozumienie, rażąco niewspółmierna. Z relacji świadków wynikało, że to oskarżony był stroną prowokującą bójkę, a pokrzywdzony konsekwentnie unikał starcia, nie szukał problemów.

#	3.2. Warunkowe umorzenie postępowania		
---	---------------------------------------	--	--

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.3. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.4. Uniewinnienie		J. K.
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
J. M. nie potrafił wskazać, kto go faktycznie uderzył. Żaden z innych świadków również tego nie zaobserwował. Żaden inny dowód czy poszlaki nie wskazywały na sprawstwo oskarżonego. Powyższe przeczyło tezie, że to J. K. był sprawcą zarzuconego mu czynu. Równie dobrze mógł to być A. K. (1) lub jeszcze inna, nieokreślona bliżej osoba trzecia. Materiał dowodowy nie dał kategorycznej podstawy do skazania J. K. i w wyniku zaistniałych wątpliwości, nie dających się rozstrzygnąć dowodowo, należało go			

uniewinnić od popełnienia zarzuconego mu czynu.			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
J. K.			<p>Sąd wymierzył J. K. zatem karę roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności, a więc w granicach zagrożenia ustawowego przewidzianego dla przestępstwa z art. 158 § 1 kk. Przy czym skazując za występki o charakterze chuligańskim, sąd wymierza karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości nie niższej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.</p> <p>Przy wymiarze kary Sąd kierował się przesłankami określonymi w rozdziale VI Kodeksu karnego, w szczególności dyrektywami art. 53 i 58 kk, biorąc pod uwagę tak okoliczności łagodzące, jak i obciążające oskarżonego. Nie stwierdzono w sprawie żadnych okoliczności wyłączających winę oskarżonego. Oskarżony był osobą dorosłą,</p>

sprawną intelektualnie, zdolną do rozpoznania znaczenia swych czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Jako okoliczność obciążającą Sąd wziął pod uwagę właściwości i warunki osobiste oskarżonego, który był już w przeszłości karany sądownie.

Kara jest współmierna zarówno do stopnia winy oskarżonego jak i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa.

Ukształtowana w powyższy sposób dolegliwość karna – kara pozbawienia wolności w wymiarze roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności – stanowi zdaniem Sądu sprawiedliwą reakcją karną na czyn oskarżonego, należycie realizując cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, właściwie uwzględniając cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz stanowiąc dla oskarżonego wystarczającą przestrożę na przyszłość. Ponadto, orzeczenie w takim kształcie uczyni zadość pokrzywdzonemu – Ł. S..

Zdaniem Sądu orzeczonej kara jest wyważona i sprawiedliwa, nie może być uznana za rażącą swoją surowością, zwłaszcza mając na uwadze ustawowe zagrożenie za

		przypisany oskarżonemu czyn i związane z tym obostrzenie z art. 57a § 1 kk.
A. K. (1)		<p>Sąd wymierzył A. K. (1) karę roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności, a więc w granicach zagrożenia ustawowego przewidzianego dla przestępstwa z art. 158 § 1 kk. Przy czym skazując za występki o charakterze chuligańskim, sąd wymierza karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości nie niższej od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.</p> <p>Przy wymiarze kary Sąd kierował się przesłankami określonymi w rozdziale VI Kodeksu karnego, w szczególności dyrektywami art. 53 i 58 kk, biorąc pod uwagę tak okoliczności łagodzące, jak i obciążające oskarżonego. Nie stwierdzono w sprawie żadnych okoliczności wyłączających winę oskarżonego. Oskarżony był osobą dorosłą, sprawną intelektualnie, zdolną do rozpoznania znaczenia swych czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Nie był w przeszłości karany sędownie. Nie mniej nie była to okoliczność przesądzająca w tym wypadku, biorąc pod uwagę okoliczności</p>

sprawy, niezwykle wysoki pierwiastek agresji w zachowaniu oskarżonego oraz tragiczny w skutkach rozmiar następstw tego czynu.

Kara jest współmierna zarówno do stopnia winy oskarżonego jak i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa.

Ukształtowana w powyższy sposób dolegliwość karna – kara pozbawienia wolności w wymiarze roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności – stanowi zdaniem Sądu sprawiedliwą reakcją karną na czyn oskarżonego, należycie realizując cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, właściwie uwzględniając cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz stanowiąc dla oskarżonego wystarczającą przestrożę na przyszłość. Ponadto, orzeczenie w takim kształcie uczyni zadość pokrzywdzonemu – Ł. S..

Zdaniem Sądu orzeczonej kara jest wyważona i sprawiedliwa, nie może być uznana za rażącą swoją surowością, zwłaszcza mając na uwadze ustawowe zagrożenie za przypisany oskarżonemu czyn i związane z tym obostrzenie z art. 57a § 1 kk.

<p>J. K. A. K. (1)</p>			<p>Środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonym Ł. S. oraz zakaz zbliżania się do niego na odległość mniejszą niż 50 metrów na okres dwóch lat wzmocni sankcję karną i zwiększy poczucie bezpieczeństwa pokrzywdzonego, przed możliwymi represjami (odwetem) ze strony oskarżonych w związku z niekorzystnym dla nich rozstrzygnięciem postępowania karnego. Jednocześnie pokrzywdzony nie będzie narażony na kontakt ze swoimi oprawcami, a więc osobami winnymi wyrządzonej mu szkody i krzywdy.</p>
<p>J. K. A. K. (1)</p>			<p>Na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd zasądził od oskarżonych obowiązek solidarnej zapłaty na rzecz pokrzywdzonego Ł. S. kwot: 4.628 zł tytułem naprawienia szkody w całości i 20.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Oczywistym dla Sądu, jak społeczeństwa, jest, że to sprawcy przestępstwa winni swoim postępowaniem łagodzić jego negatywne skutki. Pokrzywdzony poniósł w związku ze zdarzeniem określoną szkodę i wykazał ją w ocenie Sądu dowodowo. Pokrzywdzony winien mieć zwrócone koszty leczenia jak i utraconego zarobku w</p>

związku z przebywaniem na zwolnieniu lekarskim.

Z kolei wysokość zadośćuczynienia musi pozostawać w zależności od intensywności cierpień, czasu ich trwania, ujemnych skutków zdrowotnych, jakie osoba pokrzywdzona będzie zmuszona znosić w przyszłości. Funkcją zadośćuczynienia jest przede wszystkim wyrównanie pokrzywdzonemu doznanej przez niego krzywdy, a nie jego wzbogacenie. Wysokość zadośćuczynienia musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna przy uwzględnieniu krzywdy pokrzywdzonego odpowiadać aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Zasądzona kwota winna być zatem umiarkowana i utrzymana w rozsądnych granicach. Zdaniem Sądu odpowiednia jest kwota 20.000 zł od każdego z oskarżonych, gdyż uwzględnia stopień cierpień fizycznych i psychicznych (obrażenia pokrzywdzonego), a więc rozmiar doznanej krzywdy, jak również wiek pokrzywdzonego i wpływ doznanego uszczerbku na zdrowiu na przyszłe jego życie. Jest to kwota z tytułu częściowego zadośćuczynienia, w ocenie Sądu bezspornego i zasadnego. Ewentualnie

			innych roszczeń z tego tytułu pokrzywdzony może dochodzić na drodze postępowania cywilnego.
5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. KOszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
V, VI, VII	W punkcie V wyroku Sąd przyznał od oskarżonych kwotę po 1.750 złotych tytułem zwrotu poniesionych przez oskarżyciela posiłkowego – Ł. S. kosztów procesu, z tytułu wydatków poniesionych		

w sprawie związanych z ustanowieniem jednego pełnomocnika wg. załączonego spisu kosztów (umowa zlecenia). Spis kosztów nie budził po stronie Sądu wątpliwości i był rzetelny pod względem rachunkowym, jak i zgodny pod względem prawnym z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.

Nałożenie na oskarżonych obowiązku uiszczenia kosztów sądowych byłoby bezcelowe. Oskarżeni w ostatnim okresie w innej sprawie zostali pozbawieni wolności. W niniejszej sprawie również orzeczono kary bezwzględne pozbawienia wolności. Przy wysokości orzeczonych wobec pokrzywdzonego kwot z tytułu odszkodowania i zadośćuczynienia istotnym jest, aby to te świadczenia zostały zaspokojone w pierwszej kolejności przez oskarżonych.

Obowiązek obciążenia kosztami procesu Skarbu Państwa w części uniewinniającej oskarżonego J. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu wynikał wprost z obowiązujących przepisów.

6. **1Podpis**